

בס"ד

בְּבֵנוּ נַחֲמֵן מִבְּרִסְלֵה

בְּמִדְבָּר

טוב להגיד ולשיר

נִּנְחַמְּנִי נַחֲמֵן מֵאוֹמֵן

לזכות לכול הישועות

רבנו נחמן מברסלב פירושים על פרשת "במדבר"

וידבר ה' אל משה במדבר

(במדבר א, א)

ישראל קבלו התורה במדבר, שהוא מקום הפקר בלא התורה, נחשב כל העולם הפקר במדבר והכל יכולין לשלט בו חס ושלום. כי באמת הן בכלליות העולם קדם קבלת התורה והן בכל אדם בפרטיות כל זמן שאינו נוהג בשורה חס ושלום ואינו מקים את התורה חס ושלום אז העולם והאדם הם בבחינת הפקר כי אין הפקר גדול מזה בשאין חושבין על אחריתו ותכליתו ומה יהיה ממנו בעלמא דאתי לאחר פטירתו כי אי אפשר להמלט מן המיתה בשום אופן כי אפלו פשיבוא משיח במהרה בימינו גם אז יהיה מכרח כל אדם למות כמו שאמר רבנו ז"ל בפרוש שאפלו משיח בעצמו ימות לא כמו שחושבין העולם שפשיבוא משיח תתבטל המיתה כי לא כן הוא כנ"ל ואם בן מאחר שאי אפשר להמלט מזה ואז יהיה עולם ארץ לעולמי עד ולנצח נצחים היש מפקר גדול מזה בשחולד אחר תאונת לבו ומפקיר עצמו מחיים נצחיים וכמו שאמר רבנו ז"ל ונדפס בשיחות הר"ן שאמר רבנו ז"ל שהפקרות אין צריכין לעבודת ה' יתברך כי יכולין להיות איש בשר בלי הפקרות. ואמר אף-על-פי שאצלי אין זה הפקרות כלל כי אדרבה להפך הוא מפקר הינו מי שאינו מפקיר עצמו בשביל ה' יתברך זהו מפקר באמת, אך אף-על-פי-כן אפלו מה שנקרא אצל העולם הפקרות וכו' גם זה אין צריכין כי יכולין להיות איש בשר בלי הפקרות עין שם. נמצא שבאמת זה שאינו חולד בדרך ה' זהו מפקר באמת כי אין הפקרות גדול מזה שמפקיר חיים נצחיים וטוב אמתי ונצחי בשביל שעה קלה בשביל תענוגי עולם הזה שהוא כצל עובר וכל תענוגיו מערבים במרירות כבעם ויגון ומכאובות ואין שום אדם שרודף אחר עולם הזה שיהיה לו נחת ותענוג בעולם הזה כי כל ימיו כעם ומכאובות כי העולם הזה מלא פגעים וצרות ויסורים ודאגות ומרירות גדול בכל עת ובכל שעה וכמוכא בשל"ה אין רגע בלא פגע אין שבוע אין שמטה וכו' וכו' עין שם. וכמבאר אצלנו במקום אחר שבאמת אין נמצא גם אחד שיהיה לו עולם הזה כלל. ובודאי אין טוב באדם כי אם לרדף תמיד אחר התכלית האמתי תכלית הנצחי שהוא

לעבד את ה' תמיד לסור מרע ולעשות טוב שזהו טוב אמתי לנצח נצחים. נמצא מי שאינו מקבל על עצמו על תורה ומצוות הוא בבחינת מפקר ובאמת הוא הפקר כי נסתלק ממנו שמירתו יתברך והכל יכולין לשלט בו וכמו שמצינו בכלליות ישראל כשהטאו בימי בית ראשון שנבאו להם הנביאים שיהיו כמו הפקר וישלטו בהם העכו"ם כמו שכתוב בירמיה ל"ד הנני קרא לכם דרור נאם ה' אל החרב וכו'. ופרש רש"י שם הנני קורא לכם דרור מאתי שאיני אדון לכם ותהיו הפקר אל החרב וכו' וכיוצא בזה בכמה פסוקים וזהו בבחינת חרפן הבית המקדש כי מחמת עוונותיהם הפקיר ה' יתברך את הבית המקדש עד ששלטו בו ידי זרים:

כי קדם קבלת התורה וכן בפשעו זבין את התורה חס ושלום ואין מקימין אותה חס ושלום, אזי העולם חס ושלום בבחינת הפקר כי עקר קיום העולם הוא על-ידי התורה. וישראל וכו' בכל העולם ומלאו על-ידי קבלת התורה ובשביל זה קבלו ישראל את התורה במדבר כי מדבר הוא מקום הפקר להורות שישראל וכו' בכל העולם מן ההפקר על-ידי התורה כי קדם קבלת התורה הכל נחשב במדבר שהוא הפקר. (לקוטי הלכות - הלכות הפקר ונכסי הגר ג, אות א')

וידבר ה' אל משה במדבר סיני

באהל מועד

(במדבר א, א)

זהו בבחינת מה שנתנה התורה במדבר דיקא. וישראל הלכו שם במדבר ארבעים שנה. ובכל אלו הארבעים שנה הלך המשכן עמהם ושם נדבר ה' יתברך עם משה וקבלו את התורה מפי משה רבנו עליו השלום. כמו שכתוב: "וידבר ה' אל משה במדבר סיני ובאהל מועד".

כי קדם שזוכין לאיזה התגלות בתורה ועבודה, שזה בבחינת קבלת התורה, צריכין לעבר עליו מקדם כמה בלבולים וספקות ומניעות רבות ותאוות ומרדות וכיוצא. וכל זה נמשך מבחינת מקומות החיצונים, שמקבלים חיותם מעצם ההעלמה של המאמר סתום, שהוא בבחינת 'איה' (כמבואר בלקוטי מוהר"ן

ב' – סימן יב, עיין שם). ואזי בשמתגברין על האדם אלו המניעות והבלבולים וכיוצא, ואינו יודע שום דבר איך לצאת מהם ולמצא כבודו ותברך, והוא מתחזק ושואל ומבקש ומחפש גם שם איה מקום כבודו ואזי הירידה תכלית העליה, כי זוכה לעלות לבחינת המאמר סתום בשרשו, ששם שרש כל המאמרות וכל התורה כלה, ואזי זוכה להמשיך משם תורה.

וזהו בחינת קבלת התורה במדבר דיקא אחר תקף גלות מצרים, כי בתקף השעבוד של גלות מצרים, שהיה גלות הנפש והגוף, אז ויצעקו בני ישראל אל ה', כי לא היו יודעים שום עצה ותחבולה איך להנצל מהם רק תפסו אמנות אבותם וצעקו אליו ותברך והיו מצפים ומבקשים למצא כבודו ותברך. ועל ידי זה זכו לגאולה ואז הלכו במדבר מקום נחש שרף ועקרב וצמאון וכו' שהוא בחינת מקומות החיצונים הרחוקים מכבודו ותברך. ושם דיקא בקשו וחפשו את ה' ותברך עד שזכו לקבל את התורה במדבר, שזהו ירידה תכלית עליה, כי במדבר דיקא שהוא מקומות החיצונים בשמבקשין ומחפשין שם אחר כבודו ותברך, אז דיקא שם זוכין לקבלת התורה שנמשך מבחינת איה שזוכין על ידי הבקשה והחפוש במקומות החיצונים דיקא שהוא בחינת מדבר. (הלכות גביית חוב מהיתומים – הלכה ג, אות ח; עיין גם אותיות ט י יא לפי אוצר היראה – יראה ועבודה, אות קט"ז)

שאו את ראש כל עדת בני ישראל

(במדבר א, ב)

כל החדושי תורה אמתיים הם צמצומים וכלים נפלאים להמשיך על ידם אור האין סוף בהדרגה ובמדה פראוי. אך לזה צריכין שיתחברו באהבה נפשות רבות מישראל ביחד. כי צריכין לזה כלים רבים, שאי אפשר שיתקנו כי אם על ידי אלפים נשמות שמתחברים יחד באהבה כאיש אחד, עד שיוכלו לקבל בהדרגה פראוי אור הגדול הזה והכל כפי התגלות האור והמשכתו, שזה סוד מה שמתן תורה לא היה עד שנתקבצו ששים רבוא מישראל יחד באהבה ובשלום כמאמר רבותינו ז"ל על פסוק ויחן שם ישראל וכו'. וכן אמרו רבותינו ז"ל על פסוק שובה ה' רבבות אלפי ישראל, אין השכינה שורה על פחות משני רבבות ושני אלפים וכו' כי הכל כפי המשכת האור, שהוא כפי הקבוצין של נפשות רבות מישראל באהבה ובשלום, כי אי אפשר להמשיך בחינת השראת השכינה שהוא התגלות אלקותו אלא על ידי קבוצין נפשות רבות מישראל, שזהו בחינת המנין שנצטוו למנותם קדם מתן תורה וכן

אחר הקמת המשכן כדי להשרות שכינתו עליהם. כי אי אפשר להמשיך קבלת התורה והשראת השכינה כי אם על ידי מספר כזה שהיה בישראל אז, שעל ידי זה דיקא נתתקנו כלים וצמצומים כאלה לקבל אור האין סוף וכו'.

ועל כן קורין קדם שבועות פרשת במדבר שמדבר ממנין בני ישראל וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: מנו ועצרו. כי עקר קדשת שבועות שהיא קבלת התורה, הוא על ידי זה.

ועל כן נסתלקו תלמידי רבי עקיבא בימי הספירה שאז צריכין לתקן הצמצומים בשביל קבלת התורה, ובהם היה תלוי לתקן כל זה ביותר, כי הם היו צריכים להמשיך חדושי תורה נפלאים של רבי עקיבא רבם לעולם שהוא היה בחינת משה (כמבואר בפנים), והם פגמו בזה על ידי שלא היתה אהבה ביניהם, על כן מתו אז דיקא. (אוצר היראה – שלום ואחדות, אות ט"ו. ועיין לקוטי הלכות – הלכות תפילת המנחה ז, נ"ד)

במספר שמות

(במדבר א, ב)

בכל מקום שיש מנין, יש חסרון, כי אין שלמות כי אם למעלה מהמנין, שהוא אצל השם ותברך, שהוא כביכול למעלה מן המנין, בחינת: לפני אחד מה אתה סופר? ושם עקר השלמות; אבל אחר הבריאה, ששם מתחיל המנין, שם יש חסרון, כי עקר הבריאה היתה על ידי חסרון, על ידי שנתצמצם ונחסר האור, שבלא זה לא היה אפשר לברא את העולם כידוע, ותכף אחר הבריאה, שאז מתחיל המנין, מתחיל החסרון. וכל מה שנתרחק בחינת אחר הבריאה מקדם הבריאה ונתרבה המנין יותר ויותר, נתרבה החסרון יותר ויותר, כי במקום שיש מנין יש חסרון. למשל, כשאחד רוצה למנות מאה, נמצא שהוא הולך ומונה מאחד עד מאה להשלים חסרונו, כי לעת-עתה חסר לו להשלים מנינו עד מאה כפי רצונו; אך תכף כשמגיע למאה, חסר לו יותר ויותר עד מאתיים. וזה בחינת: מי שיש לו מנה מבקש מאתיים וכו', כי כשהאדם נופל בתאוות ונופל חס ושלום תחת המנין, אי אפשר לו להשלים חסרונו לעולם, כי כל מה שהמנין מתרבה ביותר, הרי נתרחק מאחד ביותר, ואזי נתרחק מן השלמות ביותר, כי אין שלמות כי אם אצל השם ותברך, שהוא כביכול למעלה מהמנין; ואף על פי שנתדמה לו מתחלה שכישלים מנינו עד מאה וכיוצא, אז ישלם חסרונו, אבל באמת אינו כן, כנראה בחוש, כי עקר שלמות החסרונות הוא על ידי רוח חיים דקדשה, שנמשך מן התורה ומהשם ותברך, אבל שלמות החסרונות של תאוות של האדם הם רק

בבחינת רוח סערה, שהוא רק לשעתו. כמובן בשממלא תאוותו, הן בממון הן בשאר תאוות, הוא רק בזו הרגע קצת, ותכף חסר לו ביותר, בבחינת "יש לו מנה, רוצה מאתים". וכן לענין אכילה בתיב: "ובטן רשעים תחסר", כי כל מה שרוצה להשלים חסרון תאוותו ברבוי מעדנים ומאכלים, על-ידיזה מתגברת התאוה ביותר וחסר לו ביותר, וכן הוא גם-כן לענין שאר התאוות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וכל זה מחמת הזכר לעיל, כי כל מי שנופל חס ושלום תחת המנין, ורוצה להשלים חסרונו על-ידי שירבה במספר ומנין, אזי אי אפשר לו להשלים חסרונו לעולם, כי כל מה שהמספר מתרבה, הוא נתרחק מן האחד ביותר ונתרחק מהשלמות, ועל-כן חסר לו יותר כנ"ל; וזה בחינת "וחסרון לא יוכל להמנות". ומי שמקשר בהשם יתברך, ומקשר אחר הבריאה, שהוא בחינת מנין, לקדם הבריאה, שהוא למעלה מהמנין, אזי נשלם חסרונו, כי ממשיך היות מחי החיים, ששם שלמות כל החסרונות. ועל-כן בכליות נפשות ישראל נקראים נפש אחד, כי כל אחד מישראל מקשר בו יתברך וממשיך רוח-חיים ממשיכין רוח החיים ביותר ונכללין יותר באחדותו יתברך, ועל-כן כל ישראל חשובים כאחד, כי כלם כלולים על-ידי הרוח-חיים בו יתברך (לקוטי הלכות – הלכות פסח ג' לפי אוצר היראה – יראה ועבודה, אות מ"א)

במספר שמות

(במדבר א, ב)

וזה בחינת מספר בני ישראל בשיצאו מגלות מצרים. וכן בשנפלו בעגל וכו', כמו שפרש רש"י בפרשת במדבר: מתוך חבתן לפניו מונה אותן כל שעה: בשיצאו ממצרים מנאן, וכשנפלו בעגל מנאן לידע הנותרים, בשבא להשרות שכינתו עליהם מנאן. באחד בניסן הוקם המשכן ובאחד באיר מנאן. ועל-כן קורין פרשה זאת קדם שבועות, כמובא בשלחן ערוך (ארח חיים סימן תכח), הסימן: מנו ועצרו, כי מספר בני ישראל ומספר הימים שסופרין לעמר הם בחינה אחת, בחינת (תהלים קלט): גלמי ראו עיניך ועל ספרך כלם יכתבו ימים יצרו ולא אחד בהם, כי כל אחד מישראל כלול מכל המדות שהם בחינת ימים, בחינת (שם לט) ומדת ימי.

כי בשיצא הטוב מהגלות צוה ה' יתברך למנותו בדבר החביב שמנין וסופרין אותו כדי שיהיה מעתה שמור וקיים במספר ובמנין ולא יחסר ניצוין אחד מהם ולא ישלמו עוד בהם זרים, כי כבר נכנס הכל בחשבון הקדשה. שזהו בחינת מספר

בני ישראל בכל פעם שיצאו מרע למוב. כמו בשיצאו מגלות מצרים וכן אחר חטא העגל שחזרה הזהמא כידוע, והצרכו למהר עצמן מחדש כידוע, לחזור ולהוציא הטוב הכבוש מהרע, על-כן צריכין מנין מחדש.

אבל לעתיד בשיתבטל הממאה בתיב (הושע ב): והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר וכו', כי יהיה אז למעלה מהמספר. כי באמת שרש נשמות ישראל שהם עקר הטוב, הוא למעלה מהמספר, כי הם חלק אלוק ממעל ששם אין שיע מספר בבחינת (ספר יצירה): ולפני אחד מה אתה סופר. רק מחמת שהנשמות מתלבשות בזה העולם המעשה בשביל הבחירה, ההכרח שיעברו תחת המספר והמנין, כי זה העולם הוא בבחינת רבוי ומנין ועל-כן תכף בשברא ה' יתברך את העולם עשה תכף חשבון ומנין מהימים שבברא בהם את העולם, כמו שכתוב (בראשית א): ויהי ערב ויהי

בקר יום אחד. ויהי ערב וכו' יום שני. וכן כלם. וזהו (במדבר א): במספר שמות, במספר שמות דיקא, כי צריכין להודיע להטוב הכבוש שמו דיקא שהוא כלול בשם ישראל, כמו שכתוב (ישעיה מד): ובשם ישראל יכנה – אלו הגרים (רש"י). כי כל זמן שזוכר הטוב שמו, עדין בקל יכולין להוציאו משם. ועקר השבחה מה ששוכח הטוב מעלתו, הוא מה ששוכח את שמו. וזה בחינת מה שהמת שוכח שמו בשאינו איש בשר באמת (מסכת חבוט הקבר), כי עקר הוא השם ששרשו שם ה', ומי שמזכיר עצמו בכל פעם ששם ישראל נקרא עליו אף אם הוא כמו שהוא, כי אפלו פושעי ישראל, כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, כי נקרא פושעי ישראל, יש בו התפארות פרטי. ומי שמזכיר עצמו בזה בכל פעם, בקל יוכל לשוב לה' יתברך, כי אין הטוב שלו שוכח מעלתו לנמר, מאחר שזוכר עדין ששמו ישראל, אשר כל העולמות נבראו בשבילנו, וכלו נמלך ונתיעז בבריאת עולמו וכו'. (הלכות סימני בהמה ותיב טהורה – הלכה ד, י"ד)

כל יצא צבא

(במדבר א, ג)

ועל-כן צוה ה' יתברך לספר אותם, וכל אחד נקרא יוצא צבא, כמו שכתוב בכל מספר של כל שבט (במדבר א): במספר שמות כל יצא צבא. כי כל אחד צריך להיות בכלל יוצאי צבא, 'יוצאי צבא' דיקא, הינו בשהוא בבחינת ונפיק ("יצא". כמובא בלקוטי מוהר"ן א' – סימן ו, ז: שמי שרוצה לעשות תשובה, צריך שיהיה לו שני בקיאות, הינו בקי ברצוא, בקי בשוב, שהוא בחינת עיל ונפק, בחינת: אם אסק שמים שם אתה; שהוא בחינת בקי ברצוא,

ואציעה שאול הנגד, שהוא בחינת בקי בשוב וכו' והפרוש הפשוט הוא, שמי שרוצה לילך בדרך כי התשובה, צריך לחגור מתניו, שיתחזק עצמו בדרך כי ה' תמיד, בין בעליה בין בירידה, שהם בחינת: אם אסק שמים ואציעה שאול וכו'; הינו בין שיזכה לאיזה עליה, לאיזה מדרגה גדולה, אף על פי כן אל יעמד שם, ולא יסתפק עצמו בזה, רק צריך שיהיה בקי בזה מאד לידע ולהאמין שהוא צריך ללכת יותר ויותר וכו', שזהו בחינת בקי ברצוא, בבחינת עיל, שהוא בחינת: אם אסק שמים שם אתה. וכן להפך, שאפלו אם יפל, חס ושלום, למקום שיפל, אפלו בשאול

בשאול תחתיות, גם כן אל יתיאש עצמו לעולם, ותמיד יחפש ויבקש את השם יתברך, ויחזק עצמו בכל מקום שהוא בכל מה שיוכל, כי גם בשאול תחתיות נמצא השם יתברך, וגם שם יכולין לדבק את עצמו אליו יתברך. וזה בחינת: ואציעה שאול הנגד; וזה בחינת בקי בשוב, כי אי אפשר לילך בדרך התשובה, כי אם כשכקי בשני הבקיות האלו), אז צריך להיות מלמד מלחמה היטב.

ועל כן צוה למנותם. ולכאורה תמוה הלא מבאר בתורה שהמנין הוא ספנה, כמו שכתוב (שמות ל, יב): ולא יהיה בהם נגף — בכני ישראל — בפקד אותם, וכמו שפרש רש"י שם. אך מאחר שהטאו בעגל הכרח למנותם, כי כל החטאים הם בחינות אבודות, כי על ידם אובדים מה שאובדים, בחינת: תאות רשעים תאבד. ובמקום ששולט אבדה צריכים מנין ומספר, כי זה בחינת השמירה שמכניסין הדברים במנין ובמספר ושומרים אותם שלא יהיה נפקד ונחסר אחד מהם. ועל כן לעתיד כשיעשו ישראל רצונו של מקום בתכלית השלמות ויהיו נמצאין כל האבדות, כמו שכתוב (ישעיה כז, יג): ובאו האבדים וכו', ולא ישלט עוד שום אבדה והזק בהם כלל, בודאי לא יהיה להם מנין, ויקים אשר אם יוכל איש למנות וכו'. אבל אחר החטא שכבר שלטה בהם בחינת האבדה, על כן המספר הוא תקון גדול, כי המספר הוא בחינת תקון האבדה.

ועל כן קורין פראשיות אלו של מספר בני ישראל ומחנה הדגלים קדם שבועות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (טור ארח חיים סימן תכח): מנו ועצרו, כי עקר קבלת התורה שהם כלל כל ההלכות שהם בחינת בקיאות בהלכה הנ"ל (של דרכי התשובה) הוא על ידי זה. כי עכשו בעונותינו הרבים אין לנו משכן ולא בית המקדש ולא מחנה הדגלים וישראל מפזרים ומפזרדים בגולה ואין לנו חיות כי אם על ידי התורה שעל ידי שאנו קורין פראשיות אלו בתורה קדם שבועות, על ידי זה אנו ממשיכין עלינו קדשת ששים רבוא נפשות ישראל שהיו כלם יוצאי צבא

בחינת מלמדי מלחמה שהלכו כלם במחנה הדגלים סביב למשכן בבחינת מעשה מרפכה כמובא שעל ידי זה אנו ממשיכין עלינו קדשתם שנוכה גם כן להכלל בתוכם עד שנוכה לבחינת קבלת התורה בשבועות. והעקר להיות בקי בהלכה הנ"ל, שזהו עקר בחינת קבלת התורה שנוכה לדרך התשובה באמת לקים מעתה את כל דברי התורה הזאת.

וזהו בחינת (שיר השירים ז, א): שובי שובי השולמית שובי שובי וכו', שפרש רש"י שהוא מה שהאמות העולם והספרא אחרא מסיתין את ישראל לשוב אליהם חס ושלום. וישראל משיבין להם: מה תחוו בשולמית במחלת המחנים, דהינו מחנה הדגלים, הינו מאחר שכבר זכינו לקדשת מחנה הדגלים שעל ידי זה קבלנו והמשכנו עלינו בחינת בקיאות בהלכה הנ"ל לחזק עצמנו בכל הנפילות והירידות שבעולם שוב לא תוכלו להסית ולהדיח אותנו מעבודתו יתברך בשום אופן בעולם.

כי עקר האזהרה על סדר מחנה הדגלים הוא: וחנו בני ישראל איש על מחנהו ואיש על דגלו וכו' (במדבר א, נב). וכתוב (שם ב, ב): איש על דגלו באתת לבית אבתם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו. וכן שבח הפסוק אותם אחר כך על זה, כמו שכתוב (שם פסוק לד): כן חנו לדגליהם וכן נסעו וכו'. הינו שהעקר שכל אחד צריך לזהר לעמד על מקומו ולא יהרס את הגבול לכנס לגבול חברו שכל זה בכלל בקיאות בהלכה הנ"ל שלא יהרס את הגבול. וצריך כל אחד להיות בקי בהלכה לבלי להרס את הגבול. ובפרט שלא יהיה רודף אחר הכבוד לכנס בגבול חברו בגשמיות. ועל כן הזהירם: איש על מחנהו ואיש על דגלו מנגד סביב לאהל מועד יחנו, כי כלם צריכין להיות נכונים איש על מחנהו וכו' סביב לאהל מועד, שעל ידי זה זוכה כל אחד לילך בדרך התשובה שעל ידי זה נעשה בחינת אדם שהוא תכלית שלמות המרפכה, שהוא בחינת מחנה הדגלים סביב המשכן. (הלכות ברכת הפרות — הלכה ה, כ')

ואיש על דגלו לצבאתם

(במדבר א, נב)

וזה בחינת ארבעה דגלים של ישראל שהלכו במדבר סביב לאהל מועד (במדבר ב) שאנו קוראים פראשיות אלו סמוך לשבועות שהוא קבלת התורה שאז מפטירין במרפכה של יחזקאל, כי הכל אחד. כי קבלת התורה הוא בחינת השגת מעשה מרפכה, כי על ידי התורה זוכין להיות מרפכתו של מקום, כי התורה בחינת אדם, כמו שכתוב (במדבר יט, יד): זאת התורה אדם, שזהו בחינת שלמות המרפכה.

בבחינת ונפיק שיצאו משלמות הקדשה. וכל אחד יצא ונתעה למקום שנתעה עד שקשה לו מאד מאד לחזר משם, כמו שכתוב (תהלים קיט, קעו): תעיתי כשה אבד וכו'. וצריכין לחזקו ולהשיבו ולהחיותו בכל מיני מטעמים של התורה הקדושה, כי לענין התחזקות הנ"ל שהוא בחינת בקי בהלכה הנ"ל צריכין לזה כל הלכות התורה, כי לפעמים מחיין את עצמו בהלכה זאת ופעמים בהלכה זאת. כי כל מצוה ומצוה של התורה הקדושה הם מחיין ומחזקין את הנפש שלא תפל יותר. וכן כל דין והלכה פרטית של כל מצוה יש לה פח פרטי להחיות הנפש, כמו שכתוב (משלי ד, יג): כי היא חייך וכו'. וכתוב (תהלים שם, צב): לולא תורתך שעשעי או אבדתי בעניי. וזה בחינת מעלת למוד הפוסקים שהם הלכות פסוקות, כי הכל בשביל בקיאות בהלכה הנ"ל, כי על ידי למוד הלכות פסוקות מבררין הטוב מהרע (שיחות הר"ן סימן כט), ואין פח לתרע להפיל את האדם וזוכין לשאר קנים על עמדו. וכן צריכין ללמוד הרבה ספרי אמת המדברים מדרכי עבודת ה' ולהיות בקי בהם היטב היטב, כי כלם צריכים מאד לבקיאות בהלכה הנ"ל, כי ארכה מארץ מדה ורחבה מני ים (איוב יא, ט). כי זה עקר שלמות ותכלית של כל הלכות התורה, כי לא המדרש עקר וכנ"ל. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות יז): שלא יהא אדם קורא ושונה ובוטט באביו ורביו וכו'. ועל-כן הלכו כל ישראל סביבות המשכן, כי כלל ישראל הם בחינת הלכות של התורה, כי כל אחד מישראל יש לו אות וחלק בתורה. ועל-כן על ידם דיקא נמשכו כל ההלכות של התורה. (ליקוטי הלכות - הלכות ברכת הפרות ה', אות י"ט)

ועל-כן סביב לאהל מועד הלכו הארבעה הגלים שהם בחינת ארבע חיות נושאי הכסא בידוע (זהר במדבר קיה: בהעלתך קנר. ועוד) שזהו בחינת (שיר השירים ג, ז): הנה מטתו של שלמה שהוא המשכן והארון ששים גבורים סביב לה וכו', שהם ששים רבוא ישראל שהיו בארבעה מחנות הגלים וכמו שפרש רש"י שם. וזהו (שם, ח): כלם אחזי חרב מלמדי מלחמה איש חרבו על ירכו מפחד בלילות. הינו שכל אחד מישראל שרוצה להכלל בששים רבוא נפשות ישראל שסביב המשכן לקבל התורה, צריך כל אחד שיהיה אחוז חרב ויהיה מלמד מלחמה, בחינת בקי בעיל בקי בנפיק (כמבואר בלקוטי מוהר"ן א, ו', עיין שם), כי הוא מלחמה גדולה והוא למוד גדול ועמק מאד וצריך לשמש תלמידי חכמים אמתים הרבה עד שיהיה בכלל מלמד מלחמה הזאת.

וזהו: איש חרבו על ירכו מפחד בלילות, שכל אחד חגור חרב וחזק בדעתו מאד מאד שיהיה איד שיהיה יחזק את עצמו בהאמת וילחם מלחמת ה'. וזהו מפחד בלילות, הינו בחינת ונפיק, בחינת חשכת לילה שמתגבר בכל פעם על כל אחד ואחד. על-כן צריכין להיות מלמדי מלחמה זאת, כי צריכין בקיאות גדול מאד בהלכה הזאת.

ועל-כן היו צריכים כל ששים רבוא ישראל שילכו סביב לאהל מועד לקבל משם הלכות התורה ועקר הלכות של התורה הם בחינת בקי בהלכה הנ"ל שעל ידי זה זוכין לילך בדרכי התשובה ולקיים את כל דברי התורה. כי לא המדרש הוא העקר כי אם המעשה (אבות פ"א). ולבקיאות בהלכה הזאת של עיל ונפיק הנ"ל צריכין כל התורה בלה וכל ההלכות והדינים הפרטים שיש בכל מצוה ומצוה, כי הבעל דבר מתגבר מאד מאד בכל יום ויום בכמה וכמה תחבולות בלי שעור, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (עין סכה נב). וצריכין כל מיני מטעמים של התורה הקדושה להחיות את הנפשות החלושות שהם

שבת שלום

לאחינו כל בית ישראל
הוצאת חומשים עם פירוש
הלכוטי הלכות

במחיר הקרן

125 ₪ לסט (5 כרכים)

פרטים והזמנה : 054-8429006 (מאיר)